Ohnivé jazyky

Pavel Šimík

e-bohəm

Pavel Šimík

Ohnivé jazyky

Vydal e-bohém v roce 2023 v edici Moderní próza.
ISBN 978-80-7495-883-0 (PDF)
ISBN 978-80-7495-884-7 (EPUB)
ISBN 978-80-7495-885-4 (MOBI)

Pavel Šimík: Ohnivé jazyky

Vydal e-bohém v roce 2023 jako svou 340. e-knihu.
Kniha byla stažena ze serveru JINÉ-KNIHY
(www.jine-knihy.cz).
Text © Pavel Šimík 2023
© e-bohém 2023

Milá čtenářko, vážený čtenáři,

tuto e-knihu vydalo nakladatelství e-bohém, s. r. o., a byla stažena ze serveru JINÉ KNIHY (www.jine-knihy.cz). Pokud jste ji nekoupil(a) přímo Vy osobně nebo Vám ji spolu se čtečkou nebo jiným zařízením nepůjčil ten, kdo za ni zaplatil, vezměte prosím na vědomí, že stahování a využívání nelegálně sdílených souborů není úplně fér.

K tomu, abyste si mohl(a) toto dílo přečíst, vyvinulo několik lidí nemalé úsilí, dost možná větší, než bylo potřeba vyvinout k tomu, aby k Vám kniha našla cestu, aniž by autor a nakladatelství dostali Váš podíl na celkovém honoráři.

Proto pochází-li kniha z nelegálních zdrojů, prosím zvažte vyjádření úcty k autorovi tím, že si ji na adrese http://www.jine-knihy.cz/kniha/ohnive-jazyky dodatečně zakoupíte. Věříme, že její cena není nikterak likvidační.

Díky čestným nákupům a slušným čtenářům můžeme vydávat e-knihy, které by často jinak zapadly do autorských šuplíků.

e-bohém, s. r. o.

/ Obsah /

/ Prolog / 5
/ Část první – Londýnské doky / 8
/ Část druhá – Severní Atlantik / 47
/ Část třetí – Na rovníku / 73
/ Část čtvrtá – Mys Dobré naděje / 109
/ Část pátá – Lodní cesta Cape Town – Melbourne / 148
/ Část šestá – místo ztroskotání Indický oceán / 189
/ Část sedmá – Oheň a voda – Sydney / 223
/ Část osmá – Výsostné vody Austrálie / 267
/Část devátá – Lodní cesta Sydney – Wellington/ 305
/ Část desátá – Sydney – Rozhřešení / 344
/ Epilog / 383

/ Prolog /

Jmenuji se Robert Smith a byl jsem druhým důstojníkem na motorové nákladní lodi Maria Stella, která shořela za podivných okolností uprostřed Indického oceánu.

Ještě teď vidím před sebou tvář prvního důstojníka Reache, který mi díky své duchapřítomnosti daroval svůj samonafukovací krytý člun a tím mi zachránil život, zatímco on samotný spolu s posádkou lodi zahynul v bouři na otevřených dřevěných člunech.

Z paměti mi nevymizí ani osobnost, bez které bych tuto plavbu nebyl uskutečnil, kapitán Stelly, muž, kterého neustále trápilo revma, a protože až příliš miloval svou loď, zůstal ve službě a zahynul spolu s ní. Nepřežil ji o více než deset hodin. Tehdy stačilo jedno jediné slůvko a já bych zůstal na pevnině. Bůhví, proč se to všechno udalo právě tak a proč se samotné události tak zašmodrchaly.

„Jděte z mé lodi!" Jediná věta, která nebyla nikdy vyslovena! Vše by bylo jinak...

Neustále myslím na Jenny, kterou stále vroucně miluji, i když jsem od ní odešel. Nerozvedli jsme se. Jenny nikdy neuvěřila, že jsem mrtev! Martinova slova, byl jejím bratrem, kolem ní proletěla jako vítr, ona však věděla své... Nebýt Chrise, se kterým se seznámila při pátrání po mé osobě,

nikdy bych ji už neviděl. Vracím se zpět do Londýna. Jsem o něco moudřejší a taky zralejší pro svůj další život.

Nechci tvrdit, že nade mnou stál archanděl Gabriel s ohnivým mečem a hrozil mi, abych se polepšil, jinak zemřu sám a opuštěn. Já však tvrdím, že kdyby mě Bůh nemiloval, nebylo by Reache a já bych teď ležel někde v hlubinách oceánu.

Nikdy nezapomenu na tu noc, kdy temnotou a hustým černým kouřem prosvítaly plameny požírající naši loď. Kdo byl žhářem? Jak můžu tvrdit, že byl požár založen úmyslně? Co všechno věděla posádka lodi? Byl jím snad Evans, námořník, jenž záhadně zmizel na cestě mezi Londýnem a Kapským Městem? Vím určitě, že nespadl do moře! Byl jím snad Georg, podivný podvodníček, o kterém mi Chris vyprávěl, když se za mnou spolu s bratrem mé ženy Martinem vypravili do Austrálie? Je tu ještě jedna osoba, která mi pomohla v mé životní pouti na okraji vodní propasti, Mike. Mikea jsem do té doby neznal, avšak pomohl mi víc než kdokoli jiný.

Co vezla Stella ve svých útrobách, to se už nikdo nikdy nedoví. Jen jedno vím určitě: už žádné hořící pochodně uprostřed bouřícího oceánu! Přežil jsem svou smrt… Děkuji tímto i kapitánovi válečné lodi Spojených států, jež se potloukala kolem. Dík jeho zvědavosti jsem nezemřel vyčerpáním v nevelkém nafukovacím člunu, který mi poskytl veškeré pohodlí, jakého byl schopen.

Nikdo by se nedozvěděl, odkud jsem! Radiostanice Stelly byla vyřazena z činnosti ihned po vypuknutí požáru a sám radista dlouho nevěděl, co se vůbec děje. A snad mi prominete tu maličkost, že tento příběh nevyprávím v první osobě, protože se nepovažuji za hlavního aktéra celé hry, již si dokáže vymyslet snad jen sám život a lidská chamtivost za spolupráce nevyčerpatelné zlomyslnosti osudu...

/ Část první –
Londýnské doky /

/ I. /

Bylo sychravé ráno. Zataženo. Nad řekou se vznášela našedlá mlha a celé okolí zahalila do svého špinavého pláště. Tu a tam se ozvala siréna nějakého dýchavičného parníčku. Všude bylo mokro, na řece i na pevnině. A k tomu všemu se z nevzhledných mračen spustil drobný déšť. Počasí na draka.

Jakýsi muž se zvolna zastavil u mola číslo třináct. Ruce měl v kapsách svého námořnického pláště. Na ramenou mu visel velký ranec. Od jednoho přístavního úředníka se dověděl, že sem včera připlula jakási loď, která míří do Sydney. Z jistých důvodů se rozhodl, že ji použije ke své cestě za novým životem.

Stál tam těsně u hrany mola a díval se na loď. Moc se mu nezamlouvala. Zdála se mu příliš dlouhá, vysoká a bachratá. Stál několik metrů od přídě, ale na její jméno neviděl. První, co mu padlo do oka, byla zvláštní linie střední nástavby a rozmístění všech zařízení na palubě.

Parník se houpal za skřípotu uvazovacích lan na drobných vlnkách Temže, kterou zvolna rozhýbával neposedný větřík.

Okolo proplul remorkér. Doky byly prázdné. Žalostně prázdné.

Kde jsou ty časy, kdy byl tento přístav plný lodí všech druhů a národností.

Začal si loď podrobně prohlížet. Od příďe po záď. Pohledem přejel ostrou a pěkně tvarovanou příď, kotevní navijáky, přední signální stěžeň, první nákladový jícen, veliký a neforemný stožár se dvěma výložníky, druhý jícen a zastavil se na přední stěně nástavby. Byla nízká. Příliš malá na tak velkou loď. Napočítal sotva tři podlaží a na posledním byl přikrčený velitelský můstek se stěžněm s anténami a radiolokátory.

Pak přišel na řadu komín. Velký a tlustý. Kolem něj byly rozestavěny vysoké větrací roury. Na každé straně nástavby byly ukotveny dva velké záchranné čluny s nainstalovaným spouštěcím zařízením. Za blokem nástavby spatřil další výložník s nákladovým jícnem. Byl třetí v pořadí. Vše uzavírala malá nástavba a kulatá záď s vlajkovým stožárem.

Poodešel blíž k přídi, aby si přečetl jméno lodi. Na zrezivělé a vlnami poznamenané přídi stálo „Maria Stella“. Spokojeně přikývl a zamířil ke středu lodi. Pohlédl nahoru a jeho zrak se zastavil až na pravém křídle můstku. Loď byla jako vymetená. Pokrčil rameny a vydal se po kývajícím se lodním můstku na palubu.

/ II. /

Vše začalo asi před týdnem, kdy se vrátil domů z jedné ze svých cest. Bylo mu přes pětatřicet let. Mohl být pyšný na svou pevnou a vytrénovanou postavu. Nekouřil ani nepil, dokonce se ani netahal s cizími ženskými, což se některým lidem v jeho okolí zdálo až příliš prudérní. Námořník a nemá ženskou v každém přístavu? Byl prostě jednička. Ale jeho ženě se to nelíbilo. Od jisté doby se jí všechno přestalo líbit. A jemu najednou připadlo, že si našla jiného.

Při poslední plavbě ztratil svou loď, byla prodána do šrotu, a on tak přišel o práci. Žádné volné místo jeho profese a kvalifikace nebylo momentálně k mání. Šel to prostě ze žalu zapít, ale jeho tělo nemělo vůbec pochopení pro těch pár piv a velkých panáků. A tak se stalo, že ho domů přivezli jako žok mouky. Konečně tu byla i záminka k ranní hádce ze strany jeho ženy. Její muž se vrátil po dlouhé době domů, ožralý a bez peněz. Nebo podle jejího názoru spíše s malou výplatou.

Probudil se s hlavou jako střep. Nemohl vstát a bylo mu zle od žaludku. Před očima měl jen bílou mlhu. Jeho paní mu z milosti uvařila silnou černou kávu a otevřela okno do pokoje, kde strávil uplynulou noc. Venku bylo zamračeno. Meteorologové hlásili další pokles tlaku a časté přeháňky.

Jemu to však bylo úplně jedno. Ztěžka se dokymácel ke stolku a div nevylil tu životodárnou tekutinu, kterou pil plnými doušky. Opařil si rty i jazyk.

„Tak co, pane Roberte Smithi? Vidím, že jste se pěkně zřídil. Nemám pravdu?“ vysmívala se mu jeho štíhlá a urostlá blondýnka. V ruce držela sklenku a v ní bylo nepochybně brandy. Pila ho každé ráno. Tázaný se na ni nejistě podíval. Tancovala mu před očima.

„Trošku jsem to přehnal,“ škytl. „Promiň!“

„Jsi jako prase. Celou noc jsem nemohla usnout, jak ses převaloval, chrápal a naříkal!“

„Všechno ti vysvětlím! Pak…“ řekl jí a opatrně postavil prázdný hrnek na skleněnou desku stolu. Cinklo to. Nervózně se usmál. „Vážně…“

„Opravdu?“

„Třesou se mi ruce,“ pronesl zbytečně. „Neměl jsem tam s kamarády chodit.“

„A co jste oslavovali?“ zeptala se ho se zájmem.

„Jsem bez práce, Jenny. Loď, na které jsem dělal, šla do šrotu a jiné místo pro mne nemají. Myslím tím v hodnosti kapitána nebo palubního důstojníka. Prozatím!“

„Chudáčku,“ politovala ho, ale vyznělo to dost ironicky.

„Děláš si ze mě srandu?“ zamračil se. „Co jsem pro tebe byl po celý čas, kdy jsem dřel jako kůň, abys měla na žrádlo, hadry, činži a ty tvé výlety?“

„Přeháníš!“ vyštěkla.

„Já holt neměl bohatého tatínka jako ty,“ škytl.

„Mého otce nech na pokoji!“ rozkřikla se.

„A nemám pravdu?“ zeptal se. „Všechno máš od něho… Barák, auto, peníze v bance, práci, ale to všechno ti ještě nestačilo. Nebyl jsem ti dost dobrej, viď? Jsi žádostivá žena a chlapa máš každou chvíli na moři. Robertek na baterie ti už nestačil? Co tak mít pořádného chlapa namísto toho chudinky, který někde na moři polyká slanou vodu!“

„O čem to mluvíš?“ zeptala se ho.

„O tom, jak ses tahala s kde kým. Jako hnusná a prašivá fena, která to už nemůže vydržet!“ chechtal se.

„A divíš se? Pořád jsi na moři!“ obořila se na něj.

„Tohle není žádná výmluva, Jenny!“ řekl jí do očí. Pomalu se postavil a kráčel k ní. Krok měl toporný a oči se mu ještě leskly z alkoholového opojení. „Slíbila jsi mi před Bohem, že se mnou budeš v dobrém i zlém do konce svého podělaného života!“

„Ne!“ kroutila hlavou. „Nech mě na pokoji…“

„Cože? Ne?“ zeptal se jí. „Ty ještě znáš to slovo NE?“

„Nech toho, nebo zavolám poldy!“

„Tu máš a zkus to!“ hodil jí telefon, který po cestě sebral ze stolku. „No tak dělej…“

„Jsi opilý! Nech toho…“ okřikla ho nejistě.

„Na co čekáš? Zavolej i svému povedenému tatínkovi a řekni mu, jaká jsi běhna! Dělej!“ zařval na ni. „Řekni mu, že jsi se v životě zase spletla a nevzala sis toho nadutého pracháče, nebo kolik jsi těch partií vlastně měla?“

„Ne," řekla tiše a zvedla těžkou mísu z olověného skla. Dopadla těsně vedle něj. Jen o kousek minula jeho hlavu. Rukama si přejela po slzami smáčené tváři.

„Jen do toho," pobízel ji. „Pokračuj!"

„Vypadni! Tohle je můj byt, rozumíš?!" křičela. „Táhni, odkud jsi přišel! Přišel jsi sem s holým zadkem, tak vypadni..."

„A ty si myslíš, že tu s tebou zůstanu? Musel bych se hanbou propadnout do země. Teď už konečně vím, co jsem si vzal!"

„Spakuj si své hadry a vypadni!" zakřičela hystericky. „Myslíš si, že nevím, žes měl kdejakou couru?"

„Nevíš," zabodl jí prst do prsou. „Já ne!"

„Jasně!" řekla mu a hodila mu pod nohy jeho námořnický vak. Zvedl ho ze země. Chvíli stál před svou ženou se zamračenou tváří. Pak zvedl volnou ruku a udeřil ji do tváře. Svezla se k zemi a začala hystericky řvát. „Pan svatoušek...!"

„Máš štěstí, že si s tebou nechci špinit ruce. S rozvodem si nedělej starosti!" vyštěkl na ni. Seděla schoulená na prahu dveří a hlasitě lkala.

„S tebou jsem skončil," vyštěkl a nečekal na její reakci.

Hned nato zmizel na chodbě bytu. Posbíral si své věci a třískl dveřmi. Pak bylo ticho. Odkudsi se ozval zvuk padajících bot a ošacení. V kuchyni kapala voda do dřezu. Kdesi zazvonil zvonek.

Venku rachotila auta. Pršelo. Pořád padal ten protivný déšť. Ležela na podlaze a třásla se. Vždyť takhle to vůbec nechtěla. Kdo je bez viny, ať první hodí kamenem!

/ III. /

„Je tu někdo?“ zavolal, když se dostal na palubu. Opřel se o zábradlí a pohlédl dolů na pevnou zem. Na to, že byla loď plně naložena, stál nejméně pět metrů nad zemí.

„Ahoj. Je tu někdo? Ozvěte se!“ znovu zavolal. Jeho křik se odrazil od špinavé řeky s mastnými oky, od šedých a zaprášených hangárů i červených cihel přístavních budov. Loď byla prázdná a opuštěná jako dřív. Shodil si ze zad těžký vak a vydal se na obhlídku. Přece tu někdo musí být. Právě se chystal vyjít po úzkých schodech do prvního patra nástavby, když tu ho zastavil čísi hluboký hlas.

„Hej... Vy tam dole, co tu kurva děláte?“

„Vy jste kapitán?“ zeptal se, protože muž, který se na něj díval z výše třetího poschodí, neměl žádný odznak hodnosti.

„I kdybych byl, pomohlo by vám to?“

„To nevím. Ale kapitánem nejste, že?“

„Tady žádnou práci nenajdete,“ odbyl ho muž na křídle velitelského můstku.

„Ale já vím, že tu jedno místo je!“

„Kdo vám řekl tuhle pitomost?“ divil se neznámý.

„Jeden přístavní úředník. Tak je, nebo není?“ naléhal dál Robert a zakláněl se, až ho bolel krk za hlavou.

„Kam chcete plout?“ ozvalo se znovu z nedozírné výše.

„Do Austrálie!“

„Kam?“

„Plujete přece do Sydney, ne?“

„Pojďte nahoru!“ přikázal mu muž na můstku a zvědavě si Roberta prohlížel. Tomu netrvalo ani pár minut a stál vedle muže, který na něj před chvíli zavolal.

„Do Sydney, říkáte,“ pronesl zamyšleně zarostlý muž. Podrbal se v dlouhých a hustých černých vlasech. „Opravdu chcete s námi plout? Proč neletíte letadlem? Nemáte dost peněz? Jste od fochu? Proč právě do Austrálie?“

„Rodinné problémy… Na mou duši,“ pousmál se Robert. „A peněz nemám taky nazbyt. Neletím letadlem, protože nesnáším výšky!“

„A hloubek se nebojíte? Jak se jmenujete?“

„Robert Smith. Sloužil jsem na…“ řekl mu.

„To mě nezajímá, to řekněte kapitánovi, až se vrátí. Hlídám to tu. Co mělo nohy, uteklo na břeh.“

„Vy jste první důstojník, viďte.“

„Jak jste to uhodl, je to na mně tak vidět?“ divil se muž.

„První palubní důstojník se většinou neholí!“ zakřenil se Robert. „Kapitán chodí vyšňořený jako páv. A…“

„A druhý chlastá a s třetím není žádná řeč, že jo?“ přerušil ho muž v hrubém vaťáku a podal mu ruku. „Jste na podělaný

špinavý obchodní nákladní lodi... Tahle rakev není loď pro zbohatlíky ani nějaká fregata! Tady se ty parádičky nevedou. Jediné, co je důležité, je poctivá práce! A když ne..."

„V moři je místa dost," zazubil se Robert. „Hodíte každého lenocha žralokům?"

„Prostrčíme ho pod lodním kýlem! Já jsem nějaký Reach, první důstojník Marie Stelly, obchodní lodi Jejího Veličenstva. Ale jinak nic moc. Však brzo uvidíte! Vy jste byl kapitánem?"

„Ano, ale... Jak to víte?"

„Taky jste moc fajnově oblečený," zasmál se Reach. „Druhý důstojník je na břehu, v nemocnici, uchlastal se skoro k smrti!"

„Co?" zamračil se Robert.

„Asi před dvěma roky mu odešla žena. Od té doby nasává, kde může," zamračil se první důstojník. „Miloval ji! Moře je děsná mrcha! Vezme si všechno, život námořníka i jeho lásku. Je to mrcha nenasytná..."

„Jasně," řekl zamyšleně Robert a podíval se na řeku. Byla šedá a nedobrá stejně jako mlha i vzduch kolem. Slunce se skrylo za hradbu ošklivých a neustále vodu cedících mračen.

„Jak vy to můžete chápat?" divil se Reach.

„Dneska jsem zažil něco podobného," řekl Robert pomalu. „Nebyl jsem jí dost dobrej. A přitom věděla, koho si bere, a vůbec...!"

„Víte co? Pojďte dovnitř. Ukážu vám velitelský můstek. Tady je děsná zima. Máte rád čaj s rumem? Je dobrý na smutek a žal! Výborně…“

Reach pustil Roberta dovnitř a zavřel za sebou dveře. Vítr, déšť, mlha, to všechno zůstalo za zavřenými dveřmi vytápěného velitelského můstku. Rozhlédl se kolem sebe. První důstojník si ho zvědavě prohlížel. Tiše se usmíval při pohledu na vetřelce, i když v hodnosti kapitána, a to momentálně bez práce.

„To každého hned pouštíte na můstek?“ zeptal se Robert prvního důstojníka. „Nebojíte se, že vám šlohnu tuhle loď a střelím ji do starého železa i s nákladem na palubě?“

„Zkuste to…“ pokrčil Reach rameny.

Netrvalo to ani minutu, než Robert skončil svou obhlídku a znovu pohlédl na Reache. Ten se jen zlehounka opíral o dveře do mapovny a něco si broukal pod vousy.

„Něco se vám tu nelíbí?“ zeptal se Roberta, který si se zájmem prohlížel vybavení velitelského můstku. „Máme tu všechno, co je potřeba k navigaci i vlastnímu řízení lodi. Dva radary, rychloměr, hloubkoměr, startování hlavního motoru se strojním telegrafem, palubní telefon, vysílačku a spoustu dalších zbytečností. Tenhle krám byl před pár měsíci v suchém doku. Přestavěli nám příď, vylepšili ovládání lodi, vyměnili záchranné zařízení, prostě ji celou předělali.“

„Bylo to k něčemu?“ zeptal se ho Robert.

„Je to ještě horší," ušklíbl se. „Tuhle herku už nikdo nedá dohromady! Jak říkáte, za pár let půjde stejně do šrotu, jako my všichni. Stárneme! Uvidíte. Pokud se někde nepotopí, čekají ji ještě takové dva tři roky, maximálně pět až deset let služby."

„A pak adié," zachmuřil se Robert.

„Řekněte mi... Co kdybychom si tykali?" zeptal se ho první důstojník. „Jak jsem řekl, na parádičky si tu nepotrpíme!"

„Cože?"

„Nebudeme si vykat? Co říkáš? Nejsme přece žádní páni."

„Jasně. Čím to zapijeme?" souhlasil Robert.

„Mám tady akorát čaj a rum. Co si dáš?"

„Seštelujeme to dohromady a pak se uvidí!" pousmál se Robert. „Tak na co? Na nás... Na loď!"

„Na kapitána," řekl mu první důstojníka a podal Robertovi hrnek s horkým čajem, do kterého nalil pořádnou dávku rumu.

„Proč ty už nejsi kapitánem?" zeptal se ho Reach. „Kvůli chlastu?"

„Chlastu? Ne!" zavrtěl Robert hlavou. „Loď, na které jsem sloužil, šla do starého železa. Byla to už vlastně taky taková zrezivělá plechovka od sardinek. Nikdo ji nechtěl, a tak ji společnost prodala do šrotu. Její provozování už prý nebylo efektivní!"

„To znám," zašklebil se Reach a jedním očkem koukl po muži, který se zamyšleně drbal za uchem. „Ty chceš dělat druhého důstojníka na naší lodi? Kapitán se posere smíchy!"

„Jasně," řekl Robert prostě. „Nehodí mě přes palubu?"

„Kapitán?" zamyslel se Reach. „Jak si to vůbec celé představuješ?"

„Poloviční úvazek. Prostě si odpracuju cestu do Sydney a pak se uvidí. Myslíš, že mě starej vezme?"

„Určitě. Nechce se mu držet hlídky. Když už to neudělá z dobrého srdce, tak z lenosti určitě," usrkl Reach z hrnku horkou tekutinu a pokračoval. „Stejně si myslím, že tu dlouho nevydrží. Někde chytil revma. Skřípe jako nepromazaná lodní hřídel."

„Kdy se vrátí?"

„Do dvou hodin. Šel si něco zařídit ohledně nákladu. Byl zamračený až hrůza. Vztekloun jeden. Však uvidíš," řekl mu Reach.

„Vztekloun?" nechápal ho Robert. „V noci nemůže spát, přes den chodí jako mátoha. Pomalu neví, co dělá. Ale na pevninu se mu moc nechce?"

„Kromě téhle lodi nic jiného v životě nemá," pokrčil první důstojník rameny. „Myslím si, že až natáhne bačkory, nechá se pohřbít někde do moře. Do hrobu opravdového námořníka..."

„Říkal jsi něco o třetím důstojníkovi, jaký je?"

„Kdyby nemusel, neřekl by ani slovo, jak je den dlouhej. Měl se narodit jako ryba. Ne, že by byl nenormální nebo snad

nějaký vyšinutý fanatik. Ani nevím, jaký vlastně je. Prostě je tichý, skromný a nenápadný hoch," řekl mu Reach a poodešel k pravé straně můstku. „Když na to přijde, všichni na palubě jsme pěkní blázni! Moře poznamená všechny, kteří se na něm plaví. Bez výjimky... Někdo ho bude milovat a druhý zase nenávidět!"

Pohlédl ven. Chvíli se díval kolem. Očima hladil nábřeží, budovy, jeřáby i vzdálené obytné čtvrti. Pak najednou Robertovi naznačil, aby přišel k němu.

„Chtěl jsi ho vidět..." řekl. „Tamhle jde."

„Ten blonďák v sáčku?" divil se Robert.

„Jo. Asi tu někde bydlí. Měl bys ho vidět, když si jde někam vyrazit. Hotový gentleman."

„Jak se jmenuje?" vyzvídal dál Robert.

„Gregory?" váhal jeho společník. „Myslím, že jo. Je samotář."

„Gregory," řekl si Robert v duchu.

Muž, na kterého se dívali, šel zvolna k lodi. V ruce nesl aktovku. Tvář měl zakrytou velkým černým deštníkem. Venku ještě pořád pršelo. Zmizel jim za hranou můstku. Na chvíli zaskřípal tramp a pak bylo ticho.

„Jak to, že všichni odešli?" divil se Robert.

„To se někdy stává. Šli si něco nakoupit nebo si jen povyrazit. Jestli víš, jak to myslím. Loď je naložená a připravená k vyplutí, ale ten pravý čas ještě nenastal. Stroje ještě stojí, nemám představu, kde jsou všichni členové

posádky včetně bocmana. Někdo by měl být také ještě ve strojovně."

„Tak to je pěkný bordel..." souhlasil Robert. „Kdyby se tohle dělo na válečné lodi, šli by všichni důstojníci i s kapitánem ke zdi!"

„Palte!" zazubil se Reach.

„Kdy budete zvedat kotvy?"

„Počítám, že tak do šesti večer. Za tmy bychom měli být v Lamanšském průlivu."

„Proč tak tajně?"

„Sám nevím," popotáhl Reach nosem. „Čert ví. Tamhle jde starej. Uvidíš ho na vlastní oči. Vsaď se, že se staví na můstku."

„Nepoznal bych, že je kapitánem. Jde ale dost ztěžka..." zamračil se Robert. „Vypadá spíš jako nějaký bezdomovec!"

„Říkal jsem ti, že ho bolej klouby. Teď to bude záležet na tobě, rozuměls? Určitě se tě bude ptát, co tu chceš. Musíš začít sám, kdyby to šlo špatně, pomůžu ti. Za chvilku tu bude."

„Ale nakonec nevypadá nejhůř. Myslím, že mi začíná přeskakovat. Uvažuju jako ženská! Jedné se zbavíš a jsi v tom..."

„Každý osamocený muž je vlastně i osamocenou ženou! Na to, že je starej mládenec..." utrousil Reach.

„Starý mládenec?" zeptal se ho Robert. „Neříkej mi, že každý, kdo má šarži, nemá ženskou!"

„Záleží na tom, kde jsi a kolik máš prýmek," řekl mu první důstojník s vážnou tváří. „Co čekáš od malého platu a téhle napůl shnilé rachotiny? Jak říkám, jsme jen na malé nákladní lodi, nic víc."

/ IV. /

V jedné z vyhlášených restaurací na Piccadilly seděli dva muži ve vybraných oblecích a popíjeli kávu. Zabrali pro sebe stolek u okna, a tak se mohli po čas rozhovoru dívat na rušný pouliční shon.

„Hele Georgi, tohle nemůže vyjít," řekl náhle muž blíže u okna svému společníkovi. „Určitě jsi se zbláznil!"

„Nech toho, Same. Jde o velký kšeft. Jsem v něm namočený až po uši. A jestli nevyjde nebo něco praskne, seberou nás chlupatí!"

„Co myslíš, že nám řeknou u Lloyda? Jsme jako párek malých a bídných podvodníčků! Jsme jako dvě děti, které sedí u malého pískoviště a dívají se přes plot na veliké hřiště!"

„Same, poslouchej... Loď byla na půl roku v suchém doku. Je po generálce, tak žádný strach! Všechno je podle předpisů a požadavků pojišťovny."

„Kde ji prohlíželi?" zeptal se muž u okna a pohlédl ven. Nervózně s sebou poškubával. A ke všemu se mu začal i třást hlas. Pohlédl na muže naproti stolku.

„Ve Francii..."

„Georgi, já do toho nejdu!“ řekl a chystal se vstát. Vzal si svou aktovku, kterou postavil u nohy stolu. „Fakt ne…“

„Jsi vážně srab!“ naštval se jeho společník. „Vyděláme na tom velký prachy. Sakra, čeho se tak bojíš?“

„Já nevím, prostě s tím nechci nic mít!“

„Všechno je legální… Slyšíš mě, hergot? Žádná levota!“

„O co vlastně jde, Georgi?“

„Dokud mi neřekneš ano, budu mlčet jako ryba,“ usmál se a pohlédl mu do jeho roztěkaných očí.

„Ne!“ zakroutil muž s kufříkem. „Klidně si o mně mysli, co chceš. Třeba že jsem zbabělec!“

„Rozmysli si to,“ nabádal ho sedící muž. „Copak jim budeš pořád dělat poskoka? Pojišťovacího agenta až do smrti?“

„Co když nás chytnou?“

„Proč? Jaký budou mít důvod?“ rozhodil rukama muž za stolem tak, že málem převrátil vázu s květinami. „No řekni?“

„Co chceš s tou lodí udělat?“ zeptal se stojící muž třaslavým hlasem. „Víš, kolik tam bude lidí?“

„Snížili stav posádky. Nic se nemůže stát!“

„Já nejsem vrah, Georgi,“ řekl. „Podvodník možná, ale vrah ne!“

„A kdo říkal, že budeme vraždit!“ vybuchl muž na židli, musel se krotit, aby ho neslyšeli lidé okolo. „Já ji přece nechci vyhodit do povětří…“

/ V. /

„Co tu děláte?“ vyštěkl muž s kapitánskou čepicí na hlavě. Díval se na Roberta a koulel očima. Pak se z nenadání otočil na prvního důstojníka. „Reachi, co to má znamenat? Odkdy pouštíte cizí lidi na palubu?“

„Já... Shání práci, pane!“ řekl pomalu první důstojník.

„Cože? A on si myslí,“ ukázal prstem na Roberta, „že ji tu dostane? Vy jste stejného názoru, první?“

„Řekli mi, že máte volné místo důstojníka, pane,“ přerušil je Robert. Pohlédl na kapitána a pokračoval: „Váš druhý důstojník...“

„Kašlu na něj!“ vykřikl kapitán. Opřel se o dveře můstku a zamračil se. „Co jste zač?“

„Robert Smith, pane.“

„A dál!?“ vyštěkl.

„Momentálně jsem bez práce. Kdybych měl nějaký job, netrčel bych na téhle kocábce, pane!“

„Nebuďte drzý! Jakou máte hodnost? Předpokládám, že nejste žádná suchozemská krysa! A zatím tu netrčíte, vždycky vás můžu vyhodit...“ řekl mu kapitán rázným hlasem. „Jsem sice už starý, ale ještě mi nekape na maják! Tak co?“

„Ne, pane. Byl jsem kapitánem.“

„Byl?“ divil se muž, z něhož ještě stále kapala voda. Reach se díval na rostoucí louži pod kapitánem a přemýšlel, kdo to bude uklízet. „Provedl jste něco?“

„Ne. Vzali mi loď, pane? Šla do šrotu.“

„Jak dlouho jste jí velel?“

„Dva roky.“ odpověděl Robert.

„Potkala vás nějaká nehoda?“ vyptával se dál kapitán.

„Přestala být rentabilní. Byla pro společnost, která ji provozovala, očividně ztrátová.“

„A co hodláte u nás dělat?“ zeptal se kapitán, jako by nechápal vzniklou situaci. „Nejsem senilní! Ptám se, protože nechápu vaše záměry… Nejsme autobus. Nevozíme cestující!“

„Chci vzít místo, které se uvolnilo.“

„I přesto, že budete jen druhým důstojníkem?“ divil se kapitán lodi a neustále pokukoval po Reachovi.

„Máte ještě nějaké jiné problémy?“ zeptal se znovu. „Jste trestně stíhán? Nechce vás zabásnout policie?“

„Ne, pane. Chci si odsloužit cestu do Austrálie,“ řekl mu Robert. „Jak už jsem řekl, nemám dost peněz na letadlo, natož na osobní loď!“

„Takže jen na polovinu cesty, ano?“ zamyslel se kapitán. „Rodinné důvody, říkáte? Pohádal jste se? Se svou ženou?“

„Přesně tak, pane,“ pokrčil Robert rameny. „Chtěla mě zabít!“

„Zabít?“ uchechtl se kapitán. „A čím? Proč jste to nakonec neohlásil?“

„Broušenou vázou! Těžkou… A oznamovat něco policii, to by nemělo žádný smysl.“ řekl mu Robert. „Má dobrého právníka.“

„Zabít vás?“ zachmuřil se kapitán. „Proč vás rovnou neoškube? Vlastně jste říkal, že nemáte žádné pořádné peníze! Chápu… Dobře! Co se zubíte, Reachi?“

„Nic pane,“ řekl mu první důstojník. „Já jen tak!“

„Vy byste se nechal zabít od ženský?“ podivil se velitel lodi. „Mám pravdu, Reachi?“

„Ne, pane!“ pokrčil první důstojník rameny. „Myslím, že ne, ale na druhé straně, nechat se kvůli ní zavřít?“

„Máte na mysli sebeobranu, doufám!“ zamračil se kapitán. „Kriste pane… Půjdeme ke mně, jak že se jmenujete?“

„Robert Smith, pane!“ řekl mu.

„Budu vám říkat Roberte. Nebude vám to vadit?“ zeptal se ho kapitán. „Proč se zase šklebíte vy?“

„Koupil jsem ženě vibrátor… robertka,“ pokrčil Smith rameny. „Asi jí nestačil!“

„Patrně,“ zašklebil se kapitán. „Možná jí často docházely baterie! Byla vaše žena hodně náruživá? Víte co, nic mi neříkejte…“

„Tady máte, Reachi! Usušte to!“ vydal ze sebe kapitán a shodil z ramen mokrý plášť. Podal ho prvnímu důstojníkovi a odložil si také čepici. „Kšiltovku si nechám, první, co kdybyste chtěl být kapitánem?“

„Nebyl bych tak dobrý jako vy!“ zavrčel první důstojník.

„Nekecejte, Reachi! Máte mě plné zuby,“ řekl mu a mávl rukou. „Všichni mě tu máte plné zuby! Nejsem blb, mám oči a ještě mi to myslí…“

„Ano, pane," řekl první důstojník.

„A tohle mi usušte," ukázal na kabát a pak se od Reache odvrátil. „A vy, Smithi, pojďte se mnou. Uvidíme, co se dá dělat."

„Tady jsou mé papíry," podával mu Robert velkou obálku.

„Až v kajutě. Začínáte se mi líbit..." pousmál se kapitán. „Nechcete se upsat čertu? Co kdybych vzal já práci druhého důstojníka a vy jste byl kapitánem téhle lodi? Začíná mě to otravovat! Co, Roberte?"

„Raději ne, pane," řekl mu Smith po pravdě. „Už toho mám taky dost..."

„Já nejsem vaše stará," řekl mu kapitán lodi. „Nevyjebu s vámi. Na to můžete vzít jed!"

„Díky, pane," řekl mu Smith. „Jak vám mám říkat?"

„Kapitáne, ne?" usmál se. „Jak mi, ksakru, chcete říkat?"

/ VI. /

Přestalo pršet. Jenny se natáhla pro budík. Bylo něco po dvanácté. Čtyři hodiny po Robertově odchodu. Sedla si na koberec a přitáhla k sobě telefon. Chvíli uvažovala, kam má zavolat. Pak vytočila číslo jeho zaměstnavatele.

„Haló! Tady je Jenny Smithová, nebyl u vás náhodou můj muž?" zvolala ihned po klapnutí ve sluchátku.

„Kdo volá, prosím?" ozval se strohý mužský hlas.

„Jenny, Jenifer Smithová. Hledám svého manžela."

„Moment, podívám se," nastala chvíle ticha. Pomalu vstala a se žuchnutím se usadila v hlubokém křesle. Ihned si vzpomněla, jak rád v něm Robert sedával.

„Haló, jste tam ještě?" ozvalo se.

„Ano!" chňapla po sluchátku.

„Bohužel, váš manžel u nás už nepracuje."

„Prosím?" nechápala.

„Přišel o loď a společnost pro něj neměla vhodné místo."

„Ano, rozumím," řekla tiše. „A prosím vás, nevěděla byste, kde bych ho měla hledat?"

„V tom vám nemohu pomoci. Mohl se nechat najmout na kteroukoliv loď v Británii, může být ještě v Londýně. Opravdu není v mých silách o něm získat jakékoliv informace."

„Tak vám pěkně děkuju," řekla do sluchátka. „Na shledanou."

„Nashle, paní Smithová," spojení bylo přerušeno. Zavěsila. Dívala se na telefon. Ruce se jí třásly. Nechtěly ji vůbec poslouchat. Byla v šoku. A už vůbec nevěděla, co má dělat a kde by mohla svého muže najít.

„Jsi kurva! Víš to?" zeptala se. „A co když je kurva i on?"

/ VII. /

V době, kdy se Stella přiblížila k londýnským dokům a zakotvila u jednoho z mnoha betonových mol, nesla na své palubě něco přes devět tisíc tun rozličného nákladu a třicet

členů posádky, která se skládala výjimečně z anglických (britských) námořníků. I když došlo kvůli zavedení nového zařízení na palubě lodi ke snížení stavu posádky, našla by se mezi nimi více než polovina těch, kteří na ní sloužili už od doby, kdy její nový kýl sklouzl po skluzu do vod jedné z francouzských loděnic. Po dostrojení putovala do vlastnictví rejdaře, který se zdržoval na půdě Velké Británie.

Za svých deset let služby probrázdila hladiny všech moří i oceánů, i když nepatřila ani zdaleka mezi zaoceánské obry, přepravila statisíce tun nákladu. Ve své třídě patřila spíše k dolní hranici průměru nosnosti. Od své první plavby si ji posádka oblíbila, a to až do nehody, kdy najela na skály a mělčiny u Newfoundlandu, kde mířila do zálivu Sv. Vavřince a měla plout po stejnojmenné řece k velkým jezerům.

Nedoplula. V mlze došlo k navigační chybě a loď skončila nosem na souši. Pak byla odtažena a opravena. Původní majitel si ji ponechal, byla mu vyplacena pojistná částka za škody způsobené střetem s pevninou a dál pokračovala ve službě i s původní posádkou, která měla až na několik výjimek stále stejné složení. Po nedobrovolném najetí na mělčinu se však za špatných povětrnostních podmínek začala stáčet doleva.

Pro své špatné plavební schopnosti za špatného počasí ztratila mnoho na své pověsti. Tehdy přišly první velké přesuny ve složení posádky. Parta se začala trhat a přicházely první konflikty. Mnoho lidí odešlo. Zůstalo jen

několik věrných harcovníků, kteří se nemínili rozloučit se svou lodí. Pak přišla další generální prohlídka a Stella se přesunula do závěrečné doby své působnosti na světových oceánech. Čekal ji stejný osud jako mnoho jiných lodí, buď bude sešrotována, nebo bude sloužit pobřežní (kabotážní) plavbě…

Osud jí však připravil něco jiného.

/ VIII. /

„Tak a jsme tady!" vydechl nahlas Georg, když se zastavil se svým společníkem přede dveřmi do jakési kanceláři v jednou zapomenutém domě, který ležel ve stejně zapomenuté čtvrti Londýna.

„Na místě?" nechápal Sam. „Říkal jsi přece, že…"

„Hele, klídek jo? Však se dočkáš. Tady nás nebude nikdo vyrušovat. Hlavně nezačni zmatkovat, rozumíš? Jde o velký prachy. Dávej pozor, Same, a nezapomeň, co jsme si řekli!" upozornil ho jeho parťák a otevřel dveře do kanceláře, ve které už dlouho nikdo nebyl.

„Tohle je pan Waterman," ukázal Georg na muže u okna, který se díval na oprýskané činžáky okolo budovy, ve které se nyní nacházeli. Ale ten jako by jich nedbal. Stále se díval někam do neurčita.

Sam vstoupil dovnitř a zavřel dveře. Nejprve se nechápavě podíval na George a pak na muže u okna ve slušivém

a bezvadném obleku. V místnosti bylo ticho. Kdesi pod okny projelo nákladní auto. Neznámý se otočil a pohlédl Samovi do očí.

„Tohle je ten nebojácný a spolehlivý muž, kterého jste mi doporučil?“ zeptal se George. „Vypadá spíš jako hromádka neštěstí!“

„Nedejte na první zdání, pane,“ pousmál se nervózně Georg.

„Já… Já,“ soukal ze sebe Sam.

„Co?“ zeptal se vysoký muž s černými vlasy, černýma očima i černou minulostí. „Co jste chtěl říci, mladý muži?“

„Já…“ podíval se na něj Sam. Muž povytáhl obočí. Stále čekal.

„Georgi, nikoho lepšího jste nesehnal?“ zeptal se zklamaně.

„Ale pane…“ zachraňoval Georg situaci. „On jenom nemá rád cizí lidi!“

„Tak měl raději zůstat u maminky!“ odsekl neznámý muž.

„Jestli jde o tu loď…“ vysoukal ze sebe konečně Sam.

„A když ano?“ přitakal muž.

„Georg říkal, že…“

„Co vám říkal?“ zeptal se.

„Máte prý nějaký výnosný kšeft…“

„Měl bych!“ souhlasil. „Ale pro celé muže! Jak se vůbec jmenujete?“

„Sam. Prostě Sam,“ odpověděl.

„Rozumím,“ přikývl. „Prý pracujete u Lloyda?“

„Ano, pane."

„Hm," zamyslel se. „Takže máte informace o všech lodích, které se u vás nechaly pojistit. Respektive byly pojištěny, ano?"

„Dalo by se říct, pane."

„A kdybych se zeptal na jednu loď?"

„Kterou?"

„Georg vám neřekl její jméno?"

„Ne. Říkal něco jen o tom, že byla v opravě."

„Co vám říká, Same, jméno Maria Stella?"

/ IX. /

Kam patřil Sam? Byl opravdu takový měkkota a budižkničemu? Co vlastně dělal u Lloyda? Jakou profesi vykonával u této velké pojišťovací společnosti, která se již zdaleka nespokojovala jen s pojištěním plavidel všeho druhu? Proč se vůbec Sam s Georgem zapletl, když měl práci, kterou má málokdo. Čím si ho omotal Georg kolem prstu a strhl ho k sobě do víru nekalých živlů?

Sam mohl být hrdý na to, že se stal jedním z mnoha pracovníků společnosti, která si zakládá na tradici a dobré pověsti. Všechny své zaměstnance podrobuje při přijetí pečlivé kontrole, informuje se o jejich bezúhonnosti, spolehlivosti a schopnosti dělat právě tu a tu práci. Dostal se tam snad omylem?

Historie Lloydovy společnosti sahá až do 17. století, do doby, kdy se začalo stále více hledět na náhradu škod při ztrátě plavidla a zboží na něm přepravovaném. Jistý Edward Lloyd díky své podnikavosti využil skutečnost, že se v jeho podniku, jedné z vyhlášených kaváren, setkávali námořníci, kapitáni a rejdaři, aby si předali zajímavé a důležité informace, k tomu, že se stal prostředníkem při uzavírání obchodů a shromažďování informací pro své hosty.

Brzy se touto činností proslavil a po jeho smrti přicházeli další a další, kteří postupně rozšiřovali a budovali společnost, jejíž počátek vyklíčil v jedné z mnoha kaváren v Londýně. Kdo byl tedy Sam? Byl jedním z tisícové, ba několikatisícové rodiny lidí, kteří se shlukli pod záštitou této společnosti s jediným cílem: poskytovat pojištění, které je výhodné pro obě strany při jakékoliv činnosti za tíhy rizika případné pojistné události a vyplacení žádané částky po pečlivém prozkoumání všech hledisek a okolnosti, které se na ní podílely?

Proč si tedy Georg vybral právě Sama? Jenom proto, že měl jako mnoho dalších přístup k informacím o všech lodích, které kdyby byly u Lloyda pojištěny? Kdo byl Georg? Vždyť význam jeho osoby byl nicotný, byl jen pěšcem na šachovnici rozehrané partie. Pěšcem hledajícím podobného člověka, aby se s ním spojil a pomohl mu dokončit to, co započal. Může však samotný pěšec hrát tak náročnou partii, jaká byla rozehrána? Ne! V pozadí byly vysoké figury, o jejichž

existenci nemělo být nikomu nic známo. A pěšců bylo víc, než pravidla hry dovolují. A Sam se nevědomky stal jedním z nich!

/ X. /

„Tak co, první?“ zeptal se kapitán Reache, když zasněně stál na hlavní palubě a díval se přes příďlodi. „Jsme připraveni k vyplutí?“

„Cože?“ nechápavě se otočil po hlase. „Promiňte, pane, neslyšel jsem vás!“

„Pro Krista! Ptám se, jestli jsme připraveni k vyplutí, Reachi!“ zvýšil kapitán hlas. „Ano, nebo ne?“

„Ach ano, pane. Nejsme!“ řekl mu.

„Ne?“

„Ne, pane. Chybí nám ještě vrchní strojník Higgins. Někde se zase fláká. Vždycky přijde jako poslední. Ale vy jste říkal, že kotvy nezvedneme dříve než po páté. Je to tak?“

„A kolik je hodin?“ zeptal se ho.

„Čtyři pryč, pane!“ odpověděl Reach chladným hlasem.

„Ale stroje ještě pořád stojí, první!“

„Ale já nejsem strojník, pane…“ bránil se první důstojník.

„Budete té lásky a skočíte do strojovny, Reachi?“ zeptal se ho kapitán a dodal: „Kdyby nebyl Higgins tak dobrý, vyrazil bych ho už před lety!“

„V pořádku, pane. Už tam běžím!“ řekl Reach otráveně a otočil se na podpatku.

„Reachi?!“ zavolal na něj kapitán, když už chtěl zmizet ve dveřích nástavby.

„Pane?“ otočil se k němu.

„Neberete to jako urážku, že ne?“

„Ani v nejmenším, pane!“ pousmál se chladně.

„To jsem rád,“ řekl a Reach zmizel v podpalubí.

„Mám bláznivou posádku,“ řekl si kapitán pod vousy. Rukama zabubnoval do zábradlí a hlasitě si oddechl. „Bláznivou posádku a ještě bláznivější loď! A náklad?“

/ XI. /

„Smím dál?“ zeptal se Reach, když nakoukl do kajuty druhého důstojníka. „Doufám, že neruším.“

„Vůbec ne!“ řekl Robert. „Fakt ne...“

„Vidím, že se pomalu zabydluješ,“ přimhouřil Reach oči. Robertův vak ležel na posteli, vestavěná skříň vedle postele byla otevřená, ale všechny jeho věci byly rozházeny po posteli a nevelkém stole se židlí. Snad jen knihovna naproti byla ušetřena nepořádku, který v kabině panoval.

„Takže se nemusím ptát, jestli jsi přijat?“ lišácky se zašklebil a pohlédl na Roberta. „To je poprvé, co náš starej někoho najal na půl plavby. Každého před tebou bez milosti vyhodil.“

„A co já s tím?“ nechápal ho Robert. „Budu tu jen na dobré slovo!“

„Já jen, že se musí se starým něco dít. Že by se ozvalo jeho dlouho potlačované svědomí?“ zamyslel se první důstojník.

„Kam tím míříš?“ zeptal se ho Robert. „Proč se váš druhý důstojník uchlastal k smrti? Pokud je to vůbec pravda? Co když jste ho hodili přes palubu?“

„Možná jsem tě neměl pouštět na palubu!“ řekl mu první důstojník. „Teď si nejsem jistý, jestli jsem udělal dobře!“

„Hele, Reachi,“ namířil na něj Robert prstem. „Nějak ti pořád nerozumím.“

„Sakra, Roberte, já mám takovej divnej pocit, že tohle je poslední plavba téhle lodi!“ rozhodil Reach rukama.

„Poslední? Po generálce? Někdo ji chce prodat?“ zakroutil Robert hlavou. „Nebo potopit?“

„Víš ty, co vůbec vezeme?“ zeptal se ho tiše Reach.

„Jak to mám vědět, já se nikoho na mou duši na nic neptal,“ odpověděl mu Robert. „Máme na palubě atomovku?“

„Chci, abys věděl, že se nemáš nikoho na nic ptát a dělat jen svou práci!“

„Poslouchej, Reachi...“ zamračil se Robert na svého kolegu. „Co je to tu za levárnu?“

„CHTĚL JSEM, abys to věděl, Roberte! Protože se mi to nelíbí. Nic víc, protože ses tu nachomýtl čistě náhodou, a už vůbec nevíš, co se tu děje...“

„Pořád nevím, o co ti jde... Já si jen odpracuju cestu do Sydney, nic víc! Rozumíš?“ zeptal se ho Smith.

„Roberte, ty dobře víš, že jsem byl proto, aby tě starej přijal. Chci, abys všechno, všechno, co tu uvidíš, nechal pro sebe. Jenom pro sebe, slibuješ?“

„Slibuju, i když vůbec nevím proč,“ nechápal Robert. „Budu mlčet jako hrob!“

„Neptej se, čím míň budeš vědět, tím lépe!“

„Víš co, Reachi? Běž do háje! Já si budu hledět svého, tak aby byl se mnou kapitán spokojený a abych mohl v Sydney vystoupit s čistým svědomím. Stačí?“

„Jasně,“ pousmál se Reach. „A pospěš si, za půl hodiny máš být na můstku. Znáš své povinnosti?“

„Do puntíku,“ přikývl Robert a pokračoval ve své práci. Ale jen co Reach odešel, praštil se vším na postel a zamyšleně zůstal stát těsně u okna. Díval se na příď lodi, na blok výložníků i nákladových jícnů, kolem kterých se prohánělа parta chlapů a kývala se spolu s lodí, stejně tak, jako se kolébal i celý svět okolo nich.

Co mu chtěl vlastně Reach říct?

O co tu, sakra, jde?

/ XII. /

„Je tam někde můj muž?“ ptala se Jenny osoby na druhém konci linky. Tohle byl už její dvacátý hovor. Rozhodla se, že musí něco udělat pro sebe i pro Roberta. Obtelefonovala